

921

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ
Τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν
ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΙΝΗΤΙΔΟΣ

Ψαλλομένη τῇ 18 Ἀπριλίου

Ἐκδίδεται

Ἐπιμελεία τοῦ Αἰδουσιμωτάτου Πνευματικοῦ Πατρὸς

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΤΕΡΗ

Ἱερέως καὶ ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου

«Γνώσις ἐντολῶν Κυρίου παιδεία ζωῆς· οἱ δὲ
παιοῦντες τὰ ἀρεστὰ αὐτῷ ἀθανασίας δένδρον
καρποῦνται» Σοφ. Σιράχ.

«Ἀγαπᾷ Κύριος ὁσίαν καρδίαν, δεκτοὶ δὲ αὐτῷ
πάντες ἄνωμοι.» Σοφ. Σολομ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ : Α. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΗ ΚΑΙ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗ

Ὁδὸς Σατωβριάνδου 4.

1926

Τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς Μακαρίου Ἀρχ. Κορίνθου
Νοταρᾶ. Ἀπολ. Ἦχ. Α' Τῆς ἐρήμου πολίτης

Τὸν Κορίνθου ποιμένα, τὸν τῷ ὄντι Μακάριον, τοῦ Θεοῦ προνοία τοῖς σὺν ἀρρήτοις λόγοις μέγαν κοσμήτορα, τὸν πράξεις καὶ λόγοις καὶ εὐχαῖς ἐκλάμπαντα αἰνέσωμεν πιστοί. Θεραπεύειν γὰρ νοσοῦντας καὶ ἀπελαύνειν ἀκάθαρτα πνεύματα, εἴληφεν ὄντως χάριν ἐκ Θεοῦ. Δόξα τῷ τοῦτον προορίσαντι Πατρί, δόξα τῷ ἀνυψώσαντι Ἰῶν, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' αὐτοῦ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Κοντάκ. Ἦχ. Γ' Ἡ Παρθένος σήμερον

Εὐφημεῖ γεραίρουσα πόλις, ἡ Χίος, ἐνθάως, τὸν Κορίνθου πρόεδρον μεγαλοφώνως βοῶσα, ἤλκυσαν οἱ Ἱεράρχαι τὸν Ἱεράρχην, Μάρτυρες τὸν πρὸς τοὺς ἄθλους αὐτῶν ἀλείπτειν. Ἀσκηταὶ δὲ τῶν οἰκείων εὐχαῖς τοῖς τούτοις, σώσον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Μεγαλυνάριον.

Αἴτησαι εἰρήνην παρὰ Θεοῦ, ψυχῶν σωτηρίαν καὶ κινδύνων ἀπαλλαγὴν Χριστοῦ Ἱεράρχα Μακάριε εὐχαῖς σου, τοὺς πίστει ἐκτελοῦντας τὴν θείαν μνήμην σου.

Ἀκολουθία εὐρίσκεται παρ' ἐμοί. Γ. Α. Β.

18 Ὁσίας Ἀθανασίας τῆς Αἰγινίδος Ἦχος Γ'.

Πλοῦτον ἄσυχον ἡ νῆσος ἔχει, καὶ ὀχύρωμα τὴν σὴν πρεσβείαν, Ἀθανασίαν καὶ ὀξείαν ἀντίληψιν, καὶ νοσημάτων παντοίων ἀλέξιμα τῆς

πανώλους δεινὸν ἀμυντήριον καθικέτευε. Ὅσια μήτηρ τοῦ Κυρίου δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον Ἦχ. Β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ ἄνω ζητοῦσα νηστεῖαις πολλαῖς τὸ σῶμα κατατήξασα τὸν νοῦν πρὸς Θεὸν ἀνύψωσας μετάρσιον, καὶ ζ' ἦν ἄσώματον μετὰ σώματος ἔξεις ἀείμνηστε, Ἀθανασία φυγοῦσα τὰ σκάνδαλα, διδὺν χορεύεις σὺν Ἀγγέλων χοροῖς.

Μεγαλυνάριον

Ἀσκουσῶν ἀγλάισμα τὸ τερπνόν, καὶ Αἰγίνης κλέος φύλακά τε καὶ πρόμαχον, τὴν Ἀθανασίαν τιμῶμεν ἐν ὕμνοις, οἱ τῆς Αἰγίνης γόνοι ἐνθάοις σήμερον.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΙΝΗΤΙΔΟΣ

ΕΝ ΜΗΝΙ ΑΠΡΙΛΙῳ 18

Ἐσπέρας. Ἐν τῷ μεγάλῳ ἑσπερινῷ στοιχολογοῦμεν τὸ **Μακάριος ἀνὴρ** εἰς δὲ τὸ **Κύριε ἐκέκραξα** ἱστῶμεν στιχ. η'. καὶ ψάλλομεν τῆς τυχούσης ἑορτῆς δ'. καὶ τῆς ὁσίας δ'. ἦχος δ'.

Ἐδωκας σημειώσιν.

Πτωχείαν ἐκούσιον, καθυπομείνας Ἐνδοξε καὶ ἀφείσα τὰ πρόσκαιρα, ὑπαρξιν καὶ σύζυγον, καὶ σώματος κάλλος, ἀντὶ τούτων εὖρες, τὰ διαμένοντα ἀεὶ, ἀντὶ χρυσοῦ μὲν Χριστὸν Ἀείμνη-

στε, ἀντὶ δὲ τῆς ὑπάρξεως, τοῦ παραδείσου τὴν οἰκῇσιν, ἀντὶ κάλλους τὴν ἑλλαμψιν, συγγενεῖς δέ σοι οἱ Ἄγγελοι.

Μίαν ἐξηγήσατο, Ἀθανασία ἡ ἐνδοξος, ἐκ Θεοῦ παντοκράτορος, εἰς οἶκον αὐλίζεσθαι αὐτοῦ καθ' ἐκάστην ὁρᾶν τε τὸ κάλλος, καὶ τὴν τερπνότητα αὐτοῦ, ναόν τε ἅγιον ἐπισκέπτεσθαι, αὐτοῦ ἐν δοσιότητι, καὶ τῆς ἐφέσεως ἔτυχεν, ἐπὶ γῆς τε δοξασασα, καὶ ἐν πόλει τὸν Κύριον.

Λύχον ὡς πολύφωτον, τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου σου, καὶ ὡς φῶς ἐν ταῖς τρίβοις σου, φέρουσα Πανεύφημη, ἀπλανῶς τοῦ θείου, τὴν ὁδὸν διήλθες, καὶ εἰς σκηνώματα αὐτοῦ· ἀγαλλομένῳ ποδὶ κατήνησας, ἐν οἷς τῆς φωτοδότιδος αἴγλην τρυφῶσα αἰώνια, τῆς Τριάδος ἰκέτευε· φωτισθῆναι τοὺς δούλους σου.

Δρόμον τῆς ἀσκήσεως Ἀθανασία διήνυσας, στεροτάτῳ φρονήματι, καὶ χορὸν συνήθροισας παρθένων δουλεύειν, Κυρίῳ Ὁσία, μεθ' ὧν χορεύεις ἐν αὐλαῖς, ἐπουρανίαις καὶ συναγάλλεσαι, καὶ νῦν ἡμῶν μνημόνευε, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου, τοῦ εὐρεῖν ἡμᾶς ἔλεος, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Δόξα ἡχος β'.

Δεῦτε πιστοὶ τὴν κεκρυμμένην ἐν Χριστῷ ζωὴν τῶν Ἀγίων ὑμνήσωμεν, καὶ λαμπρῶς στεφάνοις ἐγκωμίων ἀναδήσωμεν, καλυπτομένη γάρ

ἐν πολλῇ ταπεινώσει, καὶ ὑπεροφίᾳ τῆς κατὰ σάρκα ἀνέσεως, ὡς ἐβδελυγμένη νέκρωσις ἐν τῷ κόσμῳ λογίζεται· Θεῷ δὲ τῶν κρυπτῶν γνώστη, τιμία τε καὶ ζωηφόρος ὑπάρχει, χαρὰς τε καὶ πάσης χρηστότητος ἔμπλεως· ἔθεν καὶ τὴν δόξαν Ἀθανασίαν ἐκλεξαμένην ταύτην, καὶ λαθεῖν σπουδάζουσιν, Χριστὸς ἡ ζωὴ ἡμῶν, ὁ φανερωθεὶς ἐνδοξος τῆς ἀναστάσεως· μετὰ τέλος ἐνδοξον ἀναδείκνυσι, παραστήσας αὐτὴν δι' ἀποκαλύψεως· πεποικιλμένην ὡς βασίλισσαν, ἐν ἱματισμῷ διαχρύσω κεκοσμημένην· αὐτῆς ταῖς ἱεσάις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν σῶσον τοὺς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἐργῆς.

Εἰσοδος καὶ τὰ ἀναγιώσματα

Σοφία Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχὰι ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν θάνατος. Ἐδοξεν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κἀκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σὺντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅφει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν, ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μέγала εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξιούς ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ἐλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισημῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλᾷ

διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς δοῦλοις αὐτοῦ.

Σοφία Σολομώντος.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁμισθὲς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὁπλοποιήσῃ τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἄσπιδα ἀκαταμάχητον σοφίῃ, ὅξυνεϊ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσῃ δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas· πορεύονται εὖστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπῶν ἄλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιψήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσῃ κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀπετόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως· καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσῃ αὐτούς· καὶ ἐρημώσῃ πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέφει θρόνους δυναστῶν. Ἀ-

κούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε, μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ ὑψίστου.

Σοφία Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτήσῃ, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γυναῖκα ἀνδρείαν τίς εὕρησιν; Τιμωτέρα ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἢ τοιαύτη. Ἐγένετο ὥσπερ ναὺς ἐμπορευομένη μακρόθεν· συνάγει δὲ αὐτῆς τὸν βίον. Ἰσχὺν καὶ εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, καὶ ἠδφράνθη ἐν ἡμέραις ἐσχαταῖς. Στόμα αὐτῆς διήνοιξε προσηκόντως καὶ ἐννόμως, καὶ τάξιν ἐνετείλατο τῇ γλώσσῃ αὐτῆς. Στεγναὶ διατριθαὶ οἰκῶν αὐτῆς· σῖτα δὲ ὀκνηρὰ οὐκ ἔφαγε. Πολλὰ θυγατέρες ἐποίησαν δύναμιν οὐ δὲ ὑπέρκεισαι (καὶ ὑπερήρας) πάσας. Ψευδεῖς ἀρέσκεις, καὶ μάταιον κάλλος γυναικῶν οὐκ ἔστιν ἐν σοί· γυνὴ γὰρ εὐσεβὴς εὐλογεῖται, (φέδον δὲ Κυρίου αὕτη σίνειτω). Δότε αὐτῇ ἀπὸ καρπῶν χειρῶν αὐτῆς, καὶ αἰνεῖσθω ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.

Ἔτερα τῆς Ἀγίας ἡχος α'.

Εἰς τὴν Λιτὴν τὸ τροπάριον τοῦ Ἀγίου τῆς μονῆς εἰς Ἦχον Β'.

Ὁ φωτίσου ἅπασαν τὴν οἰκουμένην ἡγιασας, εἰς ὅρος ὑψηλὸν μετεμορφώθης Ἀγαθὲ δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου, τὴν δυναστείαν σου, ὅτι κόσμον λυ-

τροῦσαι ἐκ παραβάσεως· διὸ βοῶμεν σου, Εὐσπλαχνε Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ νῆτος Αἰγίνης ἀγάλλου καὶ χόρευε· θρεψαμένη ὥσπερ ῥόδον εὖ οσμεν Ἀθανασίαν τὴν αἰόδιμον· τῶν ἀκουσῶν ὑπογραμμόν, καὶ εὐσεβούντων χαρακτῆρα ἀπαράμιλλον· ἥς καὶ τὸ πάντιμον λείψανον ἐν κόλποις κατέχουσα ἀδήλως· πλουτεῖς τὸν ἀγιασμόν· καὶ παρέχεις τοῖς τέκνοις σου πλουσίως, βοῶσα τῷ Δεσπότη Κυρίῳ δόξα σοι.

Δαδτικῶς αἱ τῶν Ἀγίων χορεῖσαι ἐπὶ Κυρίῳ εὐφράνθητε σήμερον· καὶ πάντες οἱ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ ἐν αὐτῷ ἐγκανχᾶσθε ὄρωντες τὴν δοσίως τὸν βίον διανύσασαν. Ἀθανασίαν τὴν ἀξιέπαινον ἐκ Θεοῦ δοξαζομένην ἐν θαύμασι· δι' ὧν τὴν ἐν οὐρανοῖς δόξαν αὐτῆς τεκμαιρόμεθα, καὶ τὴν πρὸς τὸν Δεσπότην παρρησίαν αὐτῆς ταῖς ἰκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Τὴν ἀφελότητα τῆς ψυχῆς, καὶ ἀκακίαν τῆς καρδίας κεκτημένη ἐκ βρέφους, Ἀθανασία ἡ ἀείμνηστος· τὰ ἐνόντα τοῖς πένησι διανείμασα· τὸν πενθήρη ὑπέδυ χιτῶνα· καὶ τύπος μοναζουσῶν γενομένη, προσήγαγεν αὐτὰς τῷ Χριστῷ, δι' ἐναρέτων πράξεων καὶ τὸν ἀρχέκακον ὄφιν πτερνίσασα ἐν χορῷ τῶν παρθένων αὐλίζεται· πρεβεύουσα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. ἦχος πλάγιος α'.

Αεῦτε φιλέορτοι πάντες· πνευματικὴν χορείαν στησάμενοι, τὴν τῆς ἀθανασίας ἐπώνυμον στεφανώσωμεν· αὕτη γὰρ τὸν μέγαλαυχον ὄφιν τὸν τὴν οἰκουμένην πᾶσαν καταλήψεσθαι ὡς νοσσιὰν ἐγκαταλελειμμένην ἐπαπειλοῦντα· ἀνδρειοφρόνως καταβαλοῦσα, τὸν τῆς νίκης στέφανον μεγαλοπρεπῶς ἀνεδήξατο· διὸ πρὸς αὐτὴν βοῶντες εἰπώμεν· χαίροις τῆς ὑπομονῆς πύργος ἀκλόνητος, καὶ τῆς ἐγκρατείας λαμπτήρ πολύφωτος· χαίροις τῆς σωφροσύνης τὸ ἀγλάισμα, καὶ ἀνεξάντλητος πηγὴ τῶν δακρύων, τῆς ταπεινώσεως τὸ ἐξαίρετον σκεῦος· τὸ τοῦ Θεοῦ φόβου εὐπαρρησίαστον· ἡ ἐὼδία τῶν ἀρετῶν· πιστοὺς πάντας εὐωδιάζουσα· Χριστῷ τῷ Θεῷ παρισταμένη αἰτῆσαι Ἀοίδιμε δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ· καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Εἰς τὸν στίχον προσόμοια ἦχος δ'.

Ἐδωκας σημειώσιν.

Φοῖνιξ ὡς ὑψίκομος, Ἀθανασία ἡ πάντιμος· καὶ ὡς κέδρος ἐπλήθυνεν, αὐτῆς τὰ γεννήματα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὡς περ ἐν Λιβάνῳ· δικαιοσύνης τὴν ὁδόν, πορευομένη ἀμώμως πάντοτε· καὶ νῦν εἰς τὸν παράδεισον, τὸν νοητὸν μετενήνεκται, καρποφόρως μυρίζουσα· ἀρετῶν ἐν φαιδρότητι.

Στίχ. Ὑπομένων.

Ζυγὸν ἐπωμάδιον, Ἀθανασία βαστάζουσα, τὸν

σταυρὸν τοῦ Παντάνακτος, εὐ θάρους ἐνόμιζε τοῦτον ἀλλ' ὀξείας, πτέρυγας τῷ ὄντι, δι' ὧν καὶ ὕψος οὐρανοῦ, ἀγαλλιᾷσιν καρδίας ἔφθασεν ἔνθα περιχορεύουσα, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύει νῦν τῶν τελούτων τὴν ἔνδοξον, αὐτῆς μνήμην ἐν πνεύματι.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν.

Πᾶσάν σου πεποιθήσιν· ἐν τῷ Κυρίῳ ἐρείσασα, καὶ ἐν ὄρει σκηνώσασα· τρυγῶν ἡ φιλήρημος· ὥς· πέρ Σιών ὄρος· γέγονας Ὅσια· μὴ σαλευθεῖσα πειρασμῶν· ἐπιφοραῖς τε καὶ περιστάσεσιν· ὅρσει γὰρ ὁ Κύριος, ἀγγελικοῖς σε ἐκύκλωσεν· ὁ αἶψά τοι λαὸν αὐτοῦ· περιφράττων ἐν χάριτι.

Δόξα πλ. δ'.

Ἀγάλλου νῆσος Αἰγίνης· πλουτήσασα ἔφορον Ἀθανασίαν τὴν αἰδίμον· ἥτις ὡς ῥόδον ἐκ σοῦ ἐξανθήσασα· τὴν οἰκουμένην εὐδοιάζει ἡδυπνόοις ὁμοῖς τῆς ἀσκήσεως μοναζουσῶν ὑποτύπωσης γενομένη· καὶ στάθμη ἡκριθωμένη τῆς ἐγκρατείας, δι' ἧς καὶ ἐκ παντοίας βλάβης, νόσων, καὶ ἐπιδρομῆς βαρβάρων ἐκλυτρούμεθα· αὐτὴν μετὰ πόθου τιμήσωμεν, ὡς πρεσβεύουσαν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Ἀπολυτίκιον ἡχος γ'.

Πλεῖστον ἄσυχον ἡ νῆσος ἔχει· καὶ ὀχύρωμα τὴν σὴν πρεσβείαν, Ἀθανασίαν καὶ ὀξείαν ἀντίληψιν, καὶ νοσημάτων παντοίων ἀλέξημα, καὶ τῆς πανώλους δεινῶν ἀμυντήριον καθικέτευε· ὁσία

Μήτηρ τὸν Κύριον, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Εἰς τὸν ὄρθρον καθίσματα.

Μετὰ τὴν α'. σιχολογίαν ἡχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πρεσβείαν σε θερμὴν, πρὸς Θεὸν κεκτημένοι· αἰτούμεν σε αἶψά, τοῦ ῥυσθῆναι παντοίων, κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ παντοίας κακώσεως, ταῖς πρεσβείαις σου, Ἀθανασία ὁσία, καὶ ἀξίωσον, εἰρηνικῶς διαπλεῦσαι, τοῦ βίου τὸ πέλαγος.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Μετὰ τὴν β' ἡχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς

Ἀπορραγεῖσα ματαιότητος βίου, τοῖς διαμένουσιν αἶψά ἐδεθήκεις· ἐρειδομένη πόδας σου βάσει τῶν ἐντελῶν· χεὶρ δὲ τοῦ Κυρίου σου, τῆς χειρὸς λαδομένη, εἰς ὄρος σε ὠδήγησε, τὸ οὐράνιον μητερ· καὶ εἰς σκηνώματα τὰ ποθητά, ἐν οἷς Ὅσιων ὁμήγουρις τέρπεται.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Μετὰ τὸν πολυέλαιον καθίσμα. ἡχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ἐπιθεῖσα τὴν χεῖρα τὴν ἀπαλὴν, ἐν ἀρότρῳ τῶν πόνων τῶν καρτερῶν, ἀσκήσεως Ἐνδοξε, δ' ἁλὴν αὐλακα ἔτεμες· τῆς θαυμασίας ταύτης, ζωῆς ἀνδρείοτατα· καὶ οὐκ ἐστράφης ὅλως, ναρκήσασα ὀπισθεν· ἀλλὰ μέχρι τέλους, τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, διήνυσας χαίρουσα, καὶ νῦν δρέπη τὸν ἄστα-

χυν, σωτηρίας πληθύνοντα, δεκαπλῶς Ἀξιόμνη-
τε· πρόσθευε Χριστῷ τῷ Θεῷ· τῶν πταισμάτων
ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν
ἀγίαν μὴμην σου.

Καὶ τῆς ἐορτῆς. Οἱ ἀναβαθμοί. Προκείμενον
ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον. στίχ.
Τὶ ἄντα ποδώρομεν. Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐξῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ
μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος. Καὶ ἰδού, γυνή
Χαναanaία ἀπὸ τῶν ὀρίων ἐκείνων ἐξελθοῦσα,
ἐκραύγασεν αὐτῷ, λέγουσα· Ἐλέησόν με, Κύ-
ριε. Ἰὲ Δαὶτῷ, ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμο-
νίζεται. Ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον. Καὶ
προσελθόντες οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, ἠρώτων αὐ-
τὸν λέγοντες· Ἀπόλυσον αὐτήν, ὅτι κράζει ὀ-
πισθεν ἡμῶν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Οὐκ
ἀπεστάλην εἰμὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα
οἴκου Ἰσραὴλ. Ἡ δὲ ἐλθοῦσα προσεκύνει
αὐτῷ, λέγουσα· Κύριε, βοήθει μοι. Ὁ δὲ ἀ-
ποκριθεὶς, εἶπεν· Οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν
ἄρτον τῶν τέκνων, καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις.
Ἡ δὲ εἶπε· Ναί, Κύριε· καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσ-
θίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων, ἀπὸ τῆς
τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν. Τότε ἀποκριθεὶς
ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτῇ· Ὡ γύναι, μεγάλη σου
ἡ πίστις· γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις. Καὶ ἰάθη
ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.

Ὁ Ν' Δόξα. Ταῖς τῆς σῆς Ὁσίας. Καὶ νῦν, Ταῖς
τῆς Θεοτόκου. Ἰδιόμελον ἤχος β'.

Φρονήσῃ ἐγκοσμουμένη· Ἀθανασία ἀείμνη-
στε· πᾶσάν σου τὴν ὑπαρξιν, πενήτων χερσὶ· κα-
τεκένωσας· τὸν τοῦ Θεοῦ ἔλεον εἰς ἑαυτὴν ἔλκου-
σα· ὅθεν ἐν δαφιλεῖ τῷ ἐλαίῳ· τὴν σὴν λαμπάδα
παρεσκευάσας· καὶ καθαριότητος κάλλει στίλβουσα,
εἰσῆλθες εὐφραينوμένη, εἰς τὸν νυμφῶνα τοῦ Κτί-
στου σου· αὐτὸν ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν πίστει τελούν-
των Ὁσία τὴν μὴμην σου.

Ὁ κανὼν τῆς ἐορτῆς εἰς η'. καὶ τῆς Ὁσίας εἰς ς'.
ἤχος πλ. δ'. Ἀσματηλάτην.

Ἀθανασίαν τὴν ἐν θείαις πράξεσιν· ἐκκαθα-
θεῖσαν φαιδρῶς· καὶ γεγεννημένην, σκευὸς ἱερώτα-
τον, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, εὐφημεῖν προθε-
μένῳ, χάριν μοι δὸς Πολυέλεε, ἵν' αὐτὴν γεραίρων
δοξάζω σε.

Ἀπὸ νεότητος σεμνὴ ἀπέρριψας πᾶσαν τρυφὴν
τῆς σαρκός, πλοῦτόν τε καὶ δόξαν, οἷά περ κω-
λύματα· τῆς πρὸς Θεὸν πορείας σου, καὶ αὐτῷ
μόνῳ Μῆτερ, προσεκολληθήης δι' ἔρωτος, καὶ ἐν-
θέων ἔργων ἀσκήσεως.

Ῥωμαλεότητι φρενῶν κατέβαλες· τὸν παλαιὸν
πτερνιστήν, οὐκ ἀνασχομένην, ὥσει ψυθιρίσαι σου,
ἢ βουλήν τούτου δέξασθαι, ἀλλ' ὥς νύμφη ἐχέ-
φρων, τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου σου, κρύπτουσα
τὴν πλάνην ἀπέφυγες.

Θεοτοκίον

Ἀγαθοδότης ὁ Υἱός σου Πάναγνε· εὐεργετή-
σας ἡμᾶς· πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, προστασίαν ἁμα-
χον· καὶ κραταίαν βοήθειαν· σὲ παρέσχε διό σοι·
προσπίπτοντες ἀνακράζομεν· σῶσον ἡμᾶς πάντας
πρεοβείαις σου.

Καταβασία τῆς ἑορτῆς ᾠδὴ γ'.

Συσταυρωθεῖσα τῷ Χριστῷ τῇ ζωηφόρῳ νε-
κρώσει, τὴν ζωὴν τὴν ἀκατάλυτον εὗρες, καὶ νῦν
ζῆς ἐν οὐρανοῖς, μετὰ δικαίων· Ἐνδοξε, ὡς μαρ-
τυρεῖ ἐν κόσμῳ· ἡ θαυμαστὴ πολιτεία σου.

Κατακοσμήσασα σαυτήν, τῇ ἀρετῶν ποικιλίᾳ
ὠραιώθης ἐναντίον Κυρίου, καὶ ἡράσθη σου
Σεμνή· τοῦ κάλλους καὶ προσήκατο· νύμφην
ἡγλαῖσμένην, ἐν οὐρανοῖς δ' Ὑπέρθεος.

Ἐπαίνους στέφεται πολλοῖς, ἡ Ἰαήλ καθελοῦσα
τὸν Σισάραν ἐν ξυλίνῳ πασσάλῳ σὲ δὲ τίς πανα-
ληθῶς, ἀξίως ἐπαινέσειε, τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου,
συντρίψασαν τὸν ἀρχέκακον.

Υἱὸν ἐγέννησας σαρκί, ὃν ὁ Πατὴρ πρὸ αἰώνων
συνανάρχως ἐξ ἰδίας οὐσίας· ἀπεγέννησεν Ἀγνή,
αὐλῶς διδὲ πάντες σε, κυρίως Θεοτόκον· ὁμολο-
γοῦντες σφίζομεθα.

Κάθισμα ἡχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἀθανασία τῆς σαρκός· τὸν θρασυνόμενον ἐχ-
θρόν, κατεπάλαισας Σεμνή· καὶ τὴν τοῦ πνεύ-
ματος ἰσχύϊν, τῇ διαθέσει οὐχ ἔπεσθαι τῶν σωμα-

των· ἐγνώρισας σαφῶς· Ἀθανασία Χριστοῦ· τὸν
λόγον ἀληθῆ, τοῖς ἔργοις ἔδειξας· ἡ δύναμις μου
λέγοντος, ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται ὡς γέγραπται·
ὁ ἐνισχύων τοὺς σοὺς Ἀγίους· φιλάνθρωπε Κύ-
ριε δόξα σοι.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Ὡδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε·

Ἡ Ἰουδαία· ἀρρενωθεῖσα δεήσσει, καὶ νηστεί-
αις ἀνδρικῶς κατέβαλε, τὸν Ὀλοφέρνην δεινὸν
ἐχθρόν· οὐδὲ τὸ σαρκίον· τὸ ἀπαλὸν κατατήξασα,
πολλὰς σκληραγωγίαις· κοσμοκράτορα σκότους,
τῇ ἰσχύϊ Χριστοῦ ἐναπέπνιξας.

Νοῦν ἀμιγῆ, τῶν χαρακτήρων φυλάττουσα, τῶν
τοῦ κόσμου, ὅλη ἐνητένιζες· τῷ Παντοκράτορι
καὶ Θεῷ ἐξ οὗ θεωθεῖσα, ὡς ἄγαλμα ἀναδέδειξαι,
θεότευκτον Ὅσια, καὶ νῦν τῶν πρωτοτόκων,
Ἐκκλησίαν κοσμεῖς θείαις χάρισι.

Τίς τοὺς πολλοὺς, ἰδρῶτας τῆς σῆς ἀσκήσεως,
ἐξισχύσει, συγκεφαλαιώσασθαι, Ἀθανασία νύμφη
Χριστοῦ, εὐχὰς τὰς συντόνους, τὰς ἀγρυπνίας
τὰ δάκρυα, καὶ τὴν τῶν δεομένων· συμπαθεῖ
προστασίαν, οἷς ζωὴν ἐξωνήσω αἰώνιον.

Ὅλη ἐν σοὶ ἡνώθη ἡ ὑπεράρχιος, φύσις Κόρη
λόγῳ τῷ ἀνάρχῳ, ὃν ἐν σαρκὶ ἀπεκύησας, ἐν δύο
ταῖς οὐσίαις τὸν αὐτὸν υἱὸν ἓνα, ἐν θεότητι καὶ
ἀνθρωπότητι.

Ὡδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ποῖα γλῶσσα βροτεῖα; σοῦ τὴν υπερθαύμαστον

‘Οσία ἔνδοξε· βιώτην ἐξείπει, καὶ τὴν αὖλον καὶ μακαρίαν ζωὴν, ἥνπερ παραδόξως· πόθῳ τρωθεῖσα τοῦ Σωτῆρος, καρτερῶς καὶ γενναίως διήνυσας.

Τὸν χειμάρρουν πιούσα, τῆς τρυφῆς Πανένδοξε δόξα γέγονας· πηγῆς θεῖον ὕδωρ, ἐπιβλύζουσα τῆς κατανύξεως· ἐξ οὗ οἱ πιόντες ἐν εὐφροσύνῃ εὐφημοῦσι, τοὺς ἀγῶνας τῶν πόνων σου Πάνσεμνε,

Βαρυτάτῳ φορτίῳ τῶν ἀνομιῶν μου δεινῶς πιεζόμενος, τὴν σὴν εὐσπλαχνίαν, ἱκετεύω ἐλάφρυνον Κύριε, τοὺς μεγίστους πόνους, δυσωπηθεῖς Ἀθανασίας· καὶ τὴν ἀσκησιν τὴν ὑπεράπειρον.

Θεοτοκίον.

Ὑπὲρ πᾶσαν οὐσίαν, κτίσεως ὑπέρκειται, Μαρία ἔνδοξε· σὺ γὰρ μόνη ὄντως, τὴν οὐσίαν τοῦ Πλάστου σου δέδειξαι, ἐν γαστρὶ καὶ σάρκα· ἐδάμνησας σὼν ἐξ αἱμάτων, καὶ υἱόν σου καλέσαι ἡξίωσαι.

Ὡδὴ 5'. Τὴν δέησιν.

Ἐγκράτειαν ταπεινώσει καρδίας, ἀγρυπνίαν εὐσυνπάθητον γνώμην, πίστιν ὀρθήν, καὶ τελείαν ἀγάπην, Ἀθανασία σοφῶς ἐξασκήσασα· ἐγένετο τέκνον Θεοῦ, καὶ θαυμάτων πηγὴ ἀνεξάντλητος.

Ἐνώσασα ἑαυτὴν τῶν τοῦ βίου, ἡδονῶν δι' ἐπιδόσεως πόνων, ἀσκητικῶν τὸν εἰς γῆν καταβάντα, καὶ ἐκουσίᾳ βουλῇ ξενιτεύσαντα, ἐπλουτήσας ἐν οὐρανοῖς, Ἀθανασία ξιναγοῦντά σε.

Εὐφραίνεται τῆς Αἰγίνης ἡ νῆσος, σὲ πλουτήσασα ὡς ῥόδον εὐώδες καὶ διὰ σοῦ· λυτρουμένη κινδύνων, Ἀθανασία γεραίρει τὴν μνήμην σου· ἐδόξασέ σε γὰρ Χριστός· ὃν ἐδόξασας πόνους σου ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ἰάτρευσον ἀνιάτως νοσοῦσαν, καὶ τῷ δήγματι δεινῶς πληγωθεῖσαν, τοῦ πονηροῦ τὴν καρδίαν μου Κόρη· καὶ τῆς ἐν σοὶ θεραπέας ἀξιώσον· καὶ σῶσόν με τὸ ἐπὶ σοὶ πεποιθότα πανάχραντε Δέσποινα.

Καταβασία τῆς ἑορτῆς· Κοντάκιον ἡχος β'.

Τὰ ἄνω ζητοῦσα· νηστεῖαις πολλαῖς τὸ σῶμα κατατήξασα· τὸν νοῦν πρὸς Θεὸν ἐνύψωσας μετάρσιον, καὶ ζῶν ἀσώματον μετὰ σώματος ἔξεις ἀείμνηστε, Ἀθανασία φυγοῦσα τὰ σκάνδαλα, διδὺν νῦν χορεύεις σὺν Ἀγγέλων χοροῖς.

Ὁ οἶκος

Ἀγγέλων βίον ἐπὶ γῆς ζηλώσασα Ὀσίας ἀγνείαν κατησπάσω, καὶ ὕμνον ἄπαυστον Θεοῦ· διὸ καὶ προσπαθείας πάσης φωρήσασα σαυτήν, οὐδὲν ἴδιον ἔσχες ἐν κόσμῳ τῷ προσκαίρῳ· ἀλλ' ἅμα πάντα φέρουσα παρέδωκας τῷ Κτίστῃ σου· πλοῦτον συγγένειαν πλαστήν, καὶ κάλλος τὸ τοῦ σώματος· ὡς πάροιχος διάγουσα καὶ στέλλουσα πρὸς τὴν ἄνω πόλιν ἧς δημιουργὸς ὁ Κτίστης καὶ Κύριος, ὁ σὲ προσκαλεσάμενος πρὸς τὰς ἐκεῖθεν Μονὰς ἀγαλλο-

μένην καὶ χαίρουσαν· νῦν γὰρ συγχορεύεις τοῖς Ἀγγέλων χοροῖς. Τῷ αὐτῷ μηνὶ ἡ'.

Τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ἀθανασίας τῆς ἐξ Αἰγίνης.

Στίχοι εἰς αὐτήν.

Ἀθανασίαν τοὺς θορύβους λιποῦσα,

τὴν ἀθάνατον νῦν εὖρε κληρουχίαν.

Ὁγδοάτη δεκάτῃ θάνε Ἀθανασία ἡ ὑγένειος.

Ὡδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Γνώμην φιλόθεον ἐκτίσω· μετὰ σώματος Ἀγγέλου ἐμιμήσω, ἀγρυπνοῦσα θερμῶς, καὶ ψάλλουσα προθύμως· εὐλογητὸς εἰ Κύριε.

Τήξασα σῶμα ἐγκρατεῖα, Παναοίδιμε καὶ πάση κακουχίᾳ ἀνεβόας θερμῶς Ὁσία πρὸς τὸν Κτίστην· εὐλογητὸς εἰ Κύριε· ὁ Θεὸς εἰς.

Ὁλος ὁ πόθος σου Ὁσία, ἀνατέταται, πρὸς μόνον τὸν Δεσπότην· ὁλοτρόπως αὐτὸν ὑμνοῦσα καὶ βοῶσα· εὐλογητὸς εἰ Κύριε· ὁ Θεὸς εἰς.

Δύων τῆς Εὐας τὴν κατάραν, τὴν πανάμωμον κατάρκην Παρθένον, εὐλογίας πηγὴν βλυστάων τοῖς βοῶσιν· εὐλογημένη Πάναγνε· ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιτίας.

Ὡδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Δι' ἐγκρατείας ἐνδοξε σεαυτὴν ἐκκαθάρασα τὰς μαρμαρυγὰς, ἐδέξω τὰς τοῦ πνεύματος· Θεοῦ σε δοξάσαντος, ἐν γῇ καὶ μεγαλύνοντος· τοῦ προσδεξαμένου τοὺς σεπτοὺς ἀγωνάς σου, πρὸς ὃν βοᾷς ἀπαύστως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε.

Μέμνησο τῶν τὴν μνήμην σου, ἐκτελούντων Ἀοίδιμε πάσης λυτρουμένη· ἐπηρείας βλάβης τε, ἐχθροῦ πολεμήτορος· καὶ νοσημάτων παντοδαπῶν. καὶ τῆς τῶν ἀνδρῶν, τῶν μαιφόνων κακίας· δεινῶς ἐπεμβαινόντων, τῇ σῇ ποίμνῃ Θεὸς γὰρ σαῖς προσευχαῖς Ὁσία, κάμπεται φιλανθρώπως.

Ἀσκητικῶς Πανένδοξε, τὸν Θεὸν θεραπεύουσα, πάντων τῶν παθῶν, τοὺς πυριφλέκτους ἀνθρακας. τελείως ἀπέσβεςας, τοῖς βεῖθοις τῶν δακρύων σου· ὅθεν δυσωπῶ σε τῶν παιδῶν μου τὴν φλόγα, μαράναι ταῖς εὐχαῖς σου ἵνα πίστει καὶ πόθῳ, ὑμνῷ Ἀθανασία, σοῦ τὴν ἁγίαν μνήμην·

Θεογεννήτορ πάναγνε, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα, καὶ τῆς ἀμαρτίας τὰς οὐλὰς ἐξάλειψον. Θεὸν ἡ κυήσασα, τὸν πάντων Κόρη ἀγνή, ὅθεν Θεοτόκον οἱ πιστοὶ σε κυρίως, δοξάζομεν βοῶντες Ἱερεῖς εὐλογεῖτε λαὸς ὑπερψοῦται.

Ὡδὴ θ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἰδέσθαι κάλλος νοητόν, τοῦ Νυμφίου καθαρῶς ἐπεθύμησας· καὶ ποῦ κοιτάξεις αὐτῷ· ποῦ δὲ ποιμαίνεις Σεμνὴ ἐκραύγαζες· ἐπαναπαύσομαι ἐν σοί, καὶ σοῦ τῆς χρηστότητος κατατρυφήσομαι· μεγαλύνουσα τὴν σὴν ἀγαθότητα.

Σύνεσυν ἔσχατος ἐν ψυχῇ, καὶ ταπείνωσιν καὶ θείαν πραότητα, πίστιν ἀνόθευτον, καὶ σὺν ἐλπίδι ἀγάπην ἐνθεον· ἐν ὁλονύκτοις προσευχαῖς, θεῷ

προσεδρεύουσα, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν αὐγαῖς, Ἀθανασία λαμπομένη παιδρότησι.

Ἠδέσθη σοι πύλη οὐρανοῦ, ἀνεώχθη Ἀθανασία πανένδοξε, καὶ εἰσελήλυθας, ἀγγέλων θείων δορυφορούντων σοι· καὶ κατεσκήνωσας φαιδρῶς, ἐνθα τὸ πολίτευμα Ἀγίων ὑπῆρχε Σεμνή, μετὰ πάντων τὸν Σωτῆρα δοξάζουσα.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαί μου Σῶτερ ὁ τεχθεὶς· καὶ φυλάξας τὴν τεκοῦσάν σε ἀφθορον μετὰ τὴν κύησιν, ὅταν καθίσσης κρῖναι τὰ ἔργα μου· τὰς ἀνομίας παρορών, καὶ τὰς ἀμαρτίας μου, ὡς ἀναμάρτητος· ἐλεῆμων ἀγαθὲ καὶ φιλάνθρωπε.

Καταβασία τῆς ἑορτῆς. Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς.

Τὸ τῆς Αἰγίνης καύχημα, σωφροσύνης τὸ κάλλος ἐγκρατείας τὸ στάθμιον, καὶ ἀνδρείας τὸν πύργον, Ἀθανάσιαν σημερον, ἐν ᾧδαῖς ἐγκωμίων, τιμήσωμεν θεόφρονες πρὸς αὐτὴν ἐκβοῶντες ῥῦσαι ἡμᾶς τῶν σκανδάλων πάντων τοῦ ἁλλοτρίου· καὶ σῶσον ταῖς πρεσβείαις σου, νῆσον τὴν σὲ τιμῶσαν. Καὶ τῆς ἑορτῆς. Εἰς τοῦς Αἵνους πᾶσα πνοὴ ἱστώμεν στίχους Σ'. τῆς ἑορτῆς γ'. καὶ τῆς Ἀγίας γ'. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Ἀθανάσιος τὴν μνήμην ἐν ὕμνοις στέψωμεν σήμερον καὶ γὰρ αὕτη, ἀπ' ἀρχῆς στρατευθεῖσα, Χριστῷ τῷ στρατιάρχη τῶν θείων ψυχῶν, ταῖς

τοῦ θείου οὐδέποτε, πλοκαῖς δεδέσθαι ἠνέσχετο καὶ Χριστός, ὡς εὐάρεστον κατέστεφεν.

Ὁ ζωγραφήσας τὸν πόλον ποικίλοις ἀνθεσιν, ἀστέρων ὡς Δεσπότης, αὐτὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐκόσμησεν Ἀγίων ποικίλοις χοροῖς, οἷς ἐκλάμπει ἀνίσχουσα Ἀθανασία ἡ ἐνδοξος ἀληθῶς, ὡς ἀστὴρ ἀειλαμπέστατος.

Στρουθίον εὗρεν οἰκίαν, καὶ ἡ τρυγὼν νοσσιάν, κατάλληλον ὡς ἔφη, Δαυὶδ ὁ ὕμνογράφος καὶ γὰρ οἱ τῶν Ὁσίων χοροὶ ἀληθῶς, ἀπὸ γῆς ἀντιπτάμενοι, καὶ ἐν ἐρήμοις πολεῦοντες ἐν Μοναῖς, τοῦ Θεοῦ ἐπαναπαύονται.

Δόξα Ἦχος β'.

Ἐν τῷ σκηνώματι τοῦ Κυρίου σου· καὶ ἐν ὀρει ἁγίῳ αὐτοῦ· κατεσκήνωσας Ἀθανασία παμμάκαριστε· ἀμώμως γὰρ ἐν βίῳ περιπατήσασα, καὶ δικαιοσύνην ἐξασκήσασα· τῷ κρείττονι, τὸ χεῖρον καθυπέταξας· διδὼν παρρησίαν πρὸς Θεὸν κερκτημένη, μὴ ἀποκάμοις ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα αὐτῷ τοῦ οἰκτιρῆσαι, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν οἱ μακαρισμοὶ τῆς ἑορτῆς Ὤδῃ γ'. καὶ τῆς Ἀγίας Ὤδῃ Σ'.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρόσχωμεν. Προκείμενον Ἦχος Πλ. Δ'. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.
Πρὸς Κορινθίους Α'. Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνά-
γνωσμα.

Ἀδελφοί ἡ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς
ἐστέ ἐν Κυρίῳ. Ἡ ἐμὴ ἀπολογία τοῖς ἐμὲ ἀνα-
κρίνουσιν αὕτη ἐστὶ· μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν φα-
γεῖν καὶ πιεῖν; μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν ἀδελφὴν
γυναῖκα περιάγειν, ὥς καὶ οἱ λοιποὶ Ἀπόστολοι;
καὶ ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου, καὶ Κληρῆς; Ἡ μόνος
ἐγὼ καὶ Βαρνάβας οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν τοῦ μὴ
ἐργάζεσθαι; Τίς στρατεύεται ἰδίοις ὀφωνίοις ποτέ;
Τίς φυτεύει ἀμπελῶνα, καὶ ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ
οὐκ ἐσθίει; Ἡ τίς ποιμαίνει ποίμνην, καὶ ἐκ τοῦ
γάλακτος τῆς ποίμνης οὐκ ἐσθίει; Μὴ κατὰ
ἄνθρωπον ταῦτα λαλῶ; Ἡ οὐχὶ καὶ ὁ νόμος
ταῦτα λέγει; ἐν γὰρ τῷ Μωσέως νόμῳ γέγρα-
πται. Οὐ φιμώσεις βοῦν ἀλιῶντα· Μὴ τῶν βοῶν
μέλει τῷ Θεῷ; Ἡ δι' ἡμᾶς πάντως λέγει; Δι'
ἡμᾶς γὰρ ἐγράφη· ὅτι ἐπ' ἐλπίδι ὀφείλει ὁ ἀρο-
τριῶν, ἀροτριᾶν, καὶ ὁ ἀλοῶν τῆς ἐλπίδος αὐτοῦ
μετέχειν ἐπ' ἐλπίδι; Εἰ ἡμεῖς ἡμῖν τὰ πνευματι-
κὰ ἐσπείραμεν, μέγα εἰ ἡμεῖς ὑμῶν τὰ σαρκικά
θερίσωμεν; Εἰ ἄλλοι τῆς ἐξουσίας ὑμῶν μετέ-
χουσιν, οὐ μάλλον ἡμεῖς; Ἀλλ' οὐκ ἐχρησάμεθα
τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ· ἀλλὰ πάντα στέγομεν, ἵνα μὴ
ἐγκωπὴν τινὰ δώμεν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐστυοῦ Μαθηταῖς.
Προσέχετε ἀπὸ τῶν Γραμματέων, τῶν θελόν-
των περιπατεῖν ἐν στολαῖς, καὶ φιλοῦντων ἀσ-
πασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς, καὶ πρωτοκαθεδρίας
ἐν ταῖς συναγωγαῖς, καὶ πρωτοκλισίας ἐν τοῖς
δείπνοις. Οἱ κατεσθίουσι τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν,
καὶ προφάσει μακρὰ προσεύχονται· οὗτοι λή-
ψονται περισσώτερον κρίμα. Ἀναβλέψας δέ,
εἶδε τοὺς βάλλοντας τὰ δῶρα αὐτῶν εἰς τὸ
γαζοφυλάκιον πλουσίους. Εἶδε δὲ καὶ τινὰ χή-
ραν πενιχράν, βάλλουσαν ἐκεῖ δύο λεπτά· καὶ
εἶπεν· Ἀληθῶς λέγω ὑμῖν, ὅτι ἡ χήρα ἡ πτω-
χὴ αὕτη, πλεῖον πάντων ἔβαλεν· ἅπαντες γὰρ
οὗτοι ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς ἔβαλον εἰς
τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ· αὕτη δὲ ἐκ τοῦ ὑστερήμα-
τος αὐτῆς ἅπαντα τὸν βίον ὃν εἶχεν ἔβαλε.
Ταῦτα λέγων, ἐφώνει· Ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν,
ἀκουέτω.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΒΙΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΙΝΙΤΙΔΟΣ

Ἡ μακαρία καὶ αἰδιδος αὕτη Ἀθανασία, ἡ
τῆς Ἀθανασίας ἐπώνυμος, ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆ-

σον Αιγίνης ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ ἐναρέτους· καὶ μαθοῦσα τὸ ψαλτήριον καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐκκλησιαστικὴν ἀκολουθίαν ἀφιέρωσε τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς τὸν Θεόν· οἱ δὲ γονεῖς τῆς τὴν ἐξευξάν εἰς γάμον καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ. Καὶ ἀφοῦ ἐπέρασαν δέκα ἡμέρες καὶ ἕξ μετὰ τὸ συνοικέσιον, ἦλθον εἰς τὴν νῆσον βάρβαροι Ἀγαρηνοί, ὁποῦ ἐκοίρ-
 σεον τότε τὰ νησιά, καὶ ὁ ἄνδρας τῆς ἐσφάγη μετὰ μάχαιραν ἀπὸ αὐτοῦς. Ἡ Ἀγία λοιπὸν ἐρίσκουσα εὐκαιρίαν, ἀνεκαίνισε τὸν πρῶτόν της λογισμόν καὶ ἠγωνίζετο πολὺ πάλιν ὡς πρότερον. Καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἐφθασε πρόσταγμα ἀπὸ τὸν ἀσεβῆ τύραννον Ἀμυράν, ὅτι αἱ χῆραι γυναῖκες καὶ ἀνύπανδροι νὰ πέρνουν ἄνδρας βαρβάρους καὶ χωρὶς νὰ θέλουν ὅθεν καὶ στανικῶς τῆς ἦλθεν εἰς δεῦτερον γάμον, πλὴν εἶχε πάντοτε τὴν φροντίδα τῆς σωτηρίας τῆς καὶ ἐσχόλαζεν εἰς προσευχὰς καὶ δεήσεις· τὸν πλοῦτόν της ἐσκόρπιζεν ἀλύπητα εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ὁ δὲ βάρβαρος ἄνδρας τῆς, βλέποντας αὐτὰς τὰς ἀγαθοεργίας, ἀπὸ θείαν νεύσιν ἐσυντρίφθη ἡ καρδιά του καὶ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἔγινε μοναχὸς καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ζήσας δοίως ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ἀπὸ τότε λοιπὸν ἡ δοῖα Ἀθανασία μετὰ τὸ νὰ ἔλαβεν ἐλευθερίαν ἐμοίρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλον τῆς τὸν πλοῦτον καὶ παίρνοντας καὶ ἄλλας γυναῖκας μαζὺ τῆς, ὅπου τὰς εἶχε δοῦλας, ἦλθεν

εἰς Μοναστήριον καὶ ἔγινε καλογραία καὶ ἠγωνίζετο μετὰ αὐτὰς· διότι τυρὶ καὶ ὀψάριον ποτὲ τῆς δὲν ἔτρωγεν ἔξω μόνον τὸ ἅγιον Πάσχα καὶ τὸ Δωδεκαήμερον διὰ τὴν ἑορτὴν ὀλίγον, καὶ τροφήν εἶχεν ὀλίγον ψωμί καὶ νερὸν μετὰ τὴν ἐνάτην καὶ αὐτὰ μετὰ ἐγκράτειαν· τὰς δὲ ἀγίας τρεῖς τσσαρακοστὰς τοῦ χρόνου μετὰ μοναχὰ λάχανα ἐτρέφετο καὶ αὐτὰ ἀπὸ δύο εἰς δύο ἡμέρας. Ὑστερον δὲ ἀπὸ τέσσαρας χρόνους ἐπροχειρίσθη ἠγουμένη εἰς τὸ Μοναστήριον καὶ ἀπὸ τότε ἐπρόκρινε νὰ μετέρχεται τὴν ἑαυτὴν τῆς δλοῦστερινῇ ἀπὸ τὰς ἀδελφὰς ὅλας, ὅσον ὁποῦ αὐτὴ νὰ ξεχωρίζεται πῶς εἶνε ἠγουμένη· καὶ ὅταν ἐκοιμάτο δὲν ἐπιπτε μετὰ τὸ πλευρόν, ἀλλὰ ἐπάνω εἰς ἓνα λίθον ἀκουμβίζουσα ἐπαιρνε ὀλίγον ὕπνον. Καὶ ὅταν ἐπέρασε τέσσαρας χρόνους ἔτσι, ἐτρώθη ἀπὸ ἔρωτα τῆς ἡσυχίας καὶ ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ Μοναστήριον μετὰ τὰς καλογραίας ἐκεῖνας, ὅπου ἦλθαν ὁμοῦ, καὶ ἐμεταχειρίσθη βογιθὸν εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον κάποιον ἱεροπρεπῆ Ματθαῖον καὶ ἦλθεν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἡσυχίας καὶ ἐμάχευσεν ἀρκετὸν καιρὸν τὸν καρπὸν τῆς ἡσυχίας· ὁ δὲ ῥηθεις ἱερομόναχος Ματθαῖος ἐφρόντιζε τὴν ζωοτροφίαν τοὺς ἀπὸ τὸ ἐργόχειρόν τοὺς. Καὶ ὕστερον μετὰ τὸ νὰ ἔτυχε κάποιον ἀναγκαῖα χρεια καὶ ὁ Ματθαῖος ἐταξέδευσε διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἡ Μακαρία πάλιν ἐμεταχειρίσθη συνεργὸν εἰς τὴν διακονίαν

της κάποιον Ἰγνάτιον Ἱερομόναχον, εὐνοῦχον.
 ὁ ὁποῖος ἦτο ἐστολισμένος ἀπὸ πᾶσαν ἀρετὴν πα-
 ρόμοια μὲ τὸν Μαθθαῖον· καὶ διέλαμψεν ὁ τοιοῦ-
 τος εἰς τὴν ἡσυχίαν μὲ θαύματα καὶ σημεῖα· καὶ
 οὗτος ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Μετὰ δὲ ταῦτα μὲ τὸ
 νὰ ἐβιάσθη πάλιν ἡ μακαρία Ἀθανασία ἦλθε πάλιν
 εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν παρθένων εἰς χρό-
 νους ἑπτὰ στενοχωρουμένην πάντοτε καὶ φροντί-
 ζουσα διὰ τὸ ἀσκητήριόν της. Καὶ μὲ τὸ νὰ τῆς
 ἐφανερώθη ἀπὸ Θεοῦ ὁπτασίαν, ὅταν εὗρισκετο
 εἰς τὴν ἡσυχίαν ὅτι νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Μοναστήριον,
 εὐθὺς ἀφήσασα τὴν ἡσυχίαν ἦλθεν εἰς τὸ Μονα-
 στήριον καὶ ἀσπασαμένη τὰς ἀδελφὰς μὲ τὸν ἱε-
 ρέα, ὅπου τοὺς ἐφημέρους, συνεχάρετο μὲ αὐτὰς
 νευθετοῦσα καὶ ὁδηγοῦσα αὐτὰς νὰ ἀγωνίζωνται
 διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὰς ἀρετὰς καὶ νὰ τελειώσουν
 τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀρχίτερα ἀπὸ δώδεκα
 ἡμέρας τῆς πρὸς Θεὸν ἐκδημίας της προγνώρι-
 σασα τὴν ἀποδίωσίν της, τὴν ἐφάνερωσεν εἰς τὰς
 ἀδελφὰς καὶ ἐδιόρισε μίαν ἀπὸ αὐτὰς διὰ ἡγου-
 μένην νὰ προστατεύῃ τὰς λοιπὰς· καὶ τὴν ὕστε-
 ρην ἡμέραν, ὅπου ἔμελλε νὰ ἀπέλθῃ πρὸς Κύ-
 ριον, ἀνέγνωθε μὲ τὰς ἀδελφὰς τὸ ψαλτήριον, καὶ
 μὴ δυναμένη πλέον γὰρ τὸ τελειώσῃ, ἄφησε τὸ
 ἐπίλοιπον νὰ τὸ τελειώσουν οἱ ἀδελφαί· καὶ πα-
 ρακαλοῦσα τὸν Θεὸν δι' αὐτὰς παρέδωκε τὸ πνεῦ-
 μα της πρὸς τὸν Κύριον. Καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς

κηδείας της πολλοὶ δαιμονιῶντες καὶ ἀσθενεῖς
 ἰατρεύθησαν καὶ τυφλοὶ ἀνέβλεψαν· ἀκόμη ἐπρο-
 εῖπε καὶ εἰς τὰς ἀδελφὰς, πῶς ἐκείνο, ὅπου μου
 πρέπει ν' ἀπολαύσω, ὕστερα ἀπὸ τεσσαράκοντα
 ἡμέρας τῆς τελειώσεώς μου θέλω τὸ ἀπολαύσῃ.
 Καὶ λοιπὸν δύο ἀπὸ αὐτὰς εἶδον ὄραμα, κάποιον
 φοβερὸν καὶ ἐξαισίον· δύο κάποιοι ἄνδρες ἀστραπη-
 θόλοι ἔστεκον ἀπὸ τὸ ἓνα καὶ ἄλλο μέρος τῆς
 Ἀγίας ἔξω ἀπὸ τὰ βημόθυρα τοῦ θυσιαστηρίου
 τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκρατοῦσαν βασιλικὴν στο-
 λήν, πορφύραν ἀπὸ χρυσάφι καὶ λίθους τιμίους
 καὶ τὴν ἐνδυσαν μὲ αὐτήν· καὶ μὲ τὸ νὰ ἐνθυμή-
 θωσαν τὴν πρόρρησιν τῆς Ἀγίας καὶ βλέπουνσαι
 τὴν ἐκβασίν τῆς ὁπτασίας, ἐδόξασαν τὸν Θεόν,
 ὅπου δοξάζει ἐκείνους, ὅπου τὸν ἀγαποῦν· ἥς
 ταῖς ἀγλαῖς πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶ-
 σον ἡμᾶς.

20. Ἀθανασίου τοῦ Μετεωρίτου Ἀπ. Ἦχ. Γ'.

Στύλος ἄσειτος, καὶ στερεὸν τεῖχος, καὶ προ-
 πύργιον, γενοῦ καὶ σκέπη, τοῦ σοῦ ποιμνίου σοφὲ
 Ἀθανάσιε τῶν πρεσβειῶν σου σκεπάζων τοῖς πτέ-
 ρυξι, τοὺς ἐν αὐτῷ ἀσκουμένους ἐκάστοτε, πάτερ
 ἔοις Χριστὸν τὸν Θεὸν δοξάζοντες, καὶ ἀνυμνοῦν-
 τες ἐκ πόθου τὴν μνήμην σου.

Κοντάκ. Ἦχ. β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ ἄνω ποθῶν τὴν κλίμακα ἐπέκτεινας, τὰ κά-
 τω μίσων, σαργάνην Πάτερ ἐπλεξας, δι' ὧν εἰς

τὸ ὕψος τῆς ἀπειθείας πλήθη ἀνήγαγες: μοναστῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ, προσάγων ἐπάξιον ὡς δῶρον αὐτοῦς.

Μεγαλυνάριον

Ἵψωσον τὰς χεῖράς σου πρὸς Θεόν, ὑπὲρ τῶν σῶν δούλων, Ἀθανάσιε Πατὴρ ἡμῶν, καὶ τοῦτον δυσώπει, πολλῶν ἐμπλακημάτων, ῥυσθῆναι τῆς μελλούσης, ὀργῆς καὶ θλίψεως.

Ἀπολ. Ἀγ. Ἀθανασίου Συνξαριστῆς Σμάραγδος Ἀθῆναι 1892

21. Ἱερομάρτυρος Ἰανουαρίου Ἀπολ. Ἦχ. Γ'.

Μέγαν εὖρατο ἐν τοῖς κινδύνοις, σὲ ὑπέρμαχον, ἡ νέα πόλις Ἰανουάριε πατὴρ ἡμῶν ἔνδοξε, ἀπὸ λοιμοῦ καὶ κακώσεως, καὶ τῆς φλογὸς τοῦ Βεσβίου ταύτην διέσωσας. Διδὸν κατὰ χρέος ἅπαντες, ἐν πίστει καὶ πόθῳ προσπίπτοντες, τιμῶμεν τὸ αἷμα καὶ τὴν Κάρην σου.

Κοντάκ. Ἦχ. Δ'. Ὁ ὑψωθεὶς.

Ὡς θησαυρὸν πολυτελεῖ ὁ Δεσπότης, καὶ κρήνην βρύουσαν, κρουνοὺς ἱαμάτων, τῇ Νεαπόλει δέδωκέ σε Ἄγιε, φύλαξ τε καὶ πρόμαχος, τοῦ λαοῦ ἀνεδείχθης, λύων καὶ τὴν κἀκώσιν τῆς φλογὸς τοῦ Βεσβίου διδὸν καὶ πάντες κράξωμεν πιστῶς. Χαίροις προστάτα Πατὴρ ἡμῶν Ἰανουάριε.

Μεγαλυνάριον

Τῷ Θεῷ τῶν ὅλων νῦν παρεστῶς, αἰτῆσαι πταιμάτων, τοῖς τιμῶσι σε παρ' αὐτοῦ, ἄφεςιν εὐ-

χαῖς σου, Ἰανουάριε θεε, καὶ τῶν ἐπερχομένων τὴν ἴασιν δώρησαι.

Σμάραγδος Ἀπρίλιος 1892 Ἀπολ. Ἀγ. Ἰανουαρίου.

Ποίημα Ἑλισσαίου Μοναχοῦ.

Περὶ τῆς Δευτέρας τοῦ Κυρίου Παρουσίας.

Δευτέρας παρουσίας τὴν ὥραν μελετῶ.

Ἐν τῇ διάνοιά μου, πῶς μέλλω νὰ κριθῶ.

Ἄν ἔλθῃ ἐκείνη ἡ ὥρα, καὶ σάλπιγγος φωνὴ
μὲ κράζει νὰ προσέλθω, ἐμπρὸς εἰς τὸν Κριτῆ.

ὦ! τότε ποῖα κρίσις, τότε ποῖα ψυχὴ
θὰ εἶναι ἐτοιμασμένη, καὶ δὲν θὰ φοβηθῇ.

Ὁ οὐρανὸς θὰ σβύσῃ, πλεόν διὰ παντός.

Σελήνη καὶ ἀστέρες, καὶ ἥλιος καὶ αὐτός.

Ἄγγελος θὰ σαλπίσῃ, ἐν τρομερᾷ φωνῇ.

Καὶ τότε σκότος μέγα, παντοῦ θὰ γεννηθῇ.

Καὶ πάλιν θὰ σαλπίσῃ ἐν τρομερᾷ κραυγῇ

θὰ ἀνοίξουν τὰ μνημεῖα, θὰ εὗγουν οἱ νεκροί.

Καὶ τότε θέλει λάμψῃ, ὁ τίμιος Σταυρὸς
ποῦ θέλει τὸν βασιτάξῃ Ἀγγελικὸς στρατός.

Κατόπιν θὰ κατέλθῃ ἡ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ.

Ἐκδίκησιν θὰ κάμῃ, στὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ.

Θὰ καταδικασθῶσιν, πάντες οἱ ἁμαρτωλοί.

Οἱ ὑβρισταὶ τοῦ νόμου, καὶ οἱ αἰρετικοί.

Μὴ λέγεις μὴ φαντάζεσαι κρίσις πῶς δὲν ὑπάρχει

θὰ ἔλθῃ μὴν ὥρα στὸν Ἀδὴν νὰ ῥιφθῇς.

Ὁ ἄδης εἶναι κόλασις μεγάλη τυραννία.

Ὅπου αὐτοὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ, ἔχουσιν κατοικίαν.

Οἱ σκώληκες καὶ ἡ φωτιά θὰ εἶναι ἡ τιμωρία
ὅπου ἐκεῖ θὰ καίεσαι ψυχὴ μου τρισαθλία.

Τὸ σῶμα τὸ πανάθλιον πῶς θὰ καταντήση
εἰς τάφον τὸ πᾶν σκοτεινὸν ἐκεῖ νὰ κατελήσῃς.

Ὁ θάνατός μου ἤγγικεν, ὁ νοῦς μου συλλογᾶται
τὸ σῶμα τρέμει ὀλόκληρον, καὶ ἡ ψυχὴ φοβάται.

Τὶ κάμει ἄραγε ψυχὴ ἐκείνον ποῦ φοβάται
τὰ πλούτη τὰ ἀξιώματα, θὰ χάσῃ καὶ λυπᾶται.

Θέλεις ψυχὴ μου νὰ ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τοὺς ἰδιούους σου
διῶξαι ἀπ' τὴν καρδίαν σου, ὅλα τὰ μάταια τοῦ κόσμου.

Ἡ θεία λατρεία καὶ ἡ γυμνότης τῶν γυναικῶν.

Αἱ πολλαὶ γυναῖκες αἱ ὁποῖαι μετὰ θρησκευ-
τικῆς εὐλαβείας συμμορφοῦνται πρὸς τὰς ὑποδεί-
ξεις τῆς «μόδας» καὶ ἐμφανίζονται κατὰ τὸ πλεῖ-
στον γυμναὶ πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ κόσμου, ἔφθα-
σαν εἰς τοσοῦτον θρασυτήτος καὶ ἀναδείας, ὥστε
νὰ εἰσέρχονται μὲ τοιαύτην ἀμφίεσιν καὶ εἰς τοὺς
ἱεροὺς ναοὺς κατὰ τὰς ὥρας τῆς θείας λατρείας.
Ἀποβαλοῦσαι καὶ τὰ τελευταῖα στοιχεῖα τῆς
αἰδοῦς τολμοῦν νὰ προσβάλλουν καὶ αὐτὴν τὴν
σεμνοπρέπειαν τοῦ ἱεροῦ τῶν ναῶν χώρου, καθ'
ὣν ὥραν προσεύχεται πᾶς χριστιανὸς νὰ ἐκπλη-

ρώσῃ τὸ ὑπέρτατον πρὸς τὸν Θεὸν καθήκον καὶ
συμπροσευχηθῇ μετὰ τῶν λοιπῶν χριστιανῶν.
Ἀλλαχοῦ τῆς Εὐρώπης, ἐν Ἰταλίᾳ ἰδίως, οἱ
ἱεροκλήρυκες καὶ οἱ Ἐπίσκοποι ἀνέλαβον συστη-
ματικὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς τοιαύτης καινοτροπίας
τῶν γυναικῶν αἱ ὁποῖαι κόπτουν τὴν κόμην των
καὶ ἐμφανίζονται κατὰ τὸ πλεῖστον γυμναὶ πρὸ
τοῦ κόσμου. Τὰ ποτελέσματα ὑπῆρξαν ἱκανοποιητι-
κά, καθ' ὅσον ἐπελθὼν πράγματι ἡ κοινωνία ὅτι
ἡ τοιαύτη μέθοδος ἐκθέτει προφανῶς τὰς νεαρὰς κό-
ρας καὶ τὰς γυναῖκας εἰς τὴν ἀνηθικότητα. Καὶ
ἀπὸ τοὺς ναοὺς ἀπεβλήθησαν αἱ γυναῖκες αὗται.
Πλήν, ἐπειδὴ, ὡς παρατηρεῖ ἐπίσκοπός τις λατι-
νός, ἡ μόδα αὕτη γίνεται «βρωμερὴ ἔρα» τὴν
ἐπομένην τῆς νέας ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καταδίκης
τῆς, συνιστάται εἰς τοὺς ἱερεῖς νὰ μὴ δέχωνται
πρὸς ἐξομολόγησιν καὶ πρὸς μετάληψιν δεσπο-
νίδας καὶ γυναῖκας μὲ κοντὰ μαλλιά καὶ κοντὰ
φουστάνια.

Μὲ ἀληθινὴ ἀνακούφισιν ἀνεγνώσθη ἡ ἐν τοῖς
προπυλαίοις τῶν ἱερῶν ναῶν τοιχοκολληθεῖσα
οὐστιασις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὅπως ἀπο-
φεύγωσιν αἱ γυναῖκες νὰ προσέρχωνται κατὰ
παρόμοιον σκανδαλώδη τρόπον εἰς τοὺς ἱ. ναοὺς
κατὰ τὰς ὥρας τῆς θείας λατρείας. Θὰ ἔπρεπε,
νομίζομεν, νὰ ἐπροχώρῃ ἡ πατρικὴ τοῦ Μακα-
ριωτάτου οὐστιασις καὶ πέραν ἀκόμη, μέχρι τῆς

ὑποδείξεως πρὸς τὸν ἰ. κλῆρον νὰ μὴ δέχνῃται τὰς τοιαύτας γυναῖκας πρὸς ἐξομολόγησιν καὶ μετάληψιν. Λογικῶς, ἐπὶ τέλους, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ συμβιβασθῇ ἡ σωματικὴ γυμνότης μετὰ τὴν ψυχικὴν πληρότητα τὴν ὁποῖαν μετὰ τῆς προπετείας προσποιοῦνται ὅτι κέκτῃνται αἱ τοιαῦται γυναῖκες, ὅταν προσέρχωνται κατὰ τὰς ὥρας τῆς θείας λατρείας διὰ νὰ . . . συμπροσευχηθῶν μετὰ τῶν λοιπῶν χριστιανῶν ; !

ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ ΥΛΗ

Ἐὰν ἐξετάσῃ τις τὸν θρησκευτικὸν καὶ ἠθικὸν βίον πολλῶν χριστιανῶν, μετὰ θλίψεως θέλει διακρίνει εἰς αὐτὸν τάσιν πρὸς πᾶν τὸ ὑλικόν, σαρκικόν, τὸ γήινόν. Σκέψεις ἐγωϊστικά, ἀντιλήψεις ὅλως ὑλιστικά, ἀποφάσεις καὶ ἐνέργειαι ξέναι πρὸς πᾶσαν πνευματικότητα, ἰδοὺ ὅ,τι χαρακτηρίζει τὴν τάξιν τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν. Τί θὰ φάγωμεν; τί θὰ πίνωμεν; πῶς θὰ διασκεδάσωμεν; πῶς θὰ πολλαπλασιάσωμεν τὰ κεφάλαιά μας; Ἴδου δὲ κύκλος τῶν σκέψεων καὶ μεριμνῶν αὐτῶν. Περὶ πνευματικῆς ἀναπτύξεως οὐδὲ σκέψεις· περὶ ἠθικῆς βελτιώσεως οὐδ' ἡ παραμικρὰ φροντίς· περὶ ψυχικῆς ἀναπλάσεως οὐδ' ἡ ἐλαχίστη προσπάθεια. Πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, φιλανθρωπία, πνευματικὸς βίος, εἶνε λέξεις

κεναὶ δι' αὐτούς, ἐστερημέναι πάσης ἐννοίας καὶ πάσης σημασίας.

Ὡς δ' ἄφρων πλούσιος τοῦ Εὐαγγελίου, σπαταλῶσι καὶ αὐτοὶ καὶ ἐξαντλοῦσιν ὅλας τῶν τὰς δυνάμεις διανοητικὰς καὶ πνευματικὰς, πρὸς θεραπείαν τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν καὶ ἐξυπηρέτησιν εὐτελῶν συμφερόντων, ἅτινα κρατοῦσιν αὐτοὺς δούλους καὶ δεσμώτας ἀθλίους, πρὸς τὰ κάτω πάντοτε νεύοντας, εἰς τὰ γήινα διαρκῶς προσέχοντας, ἀνικάνους νὰ ὑψώσῃ καὶ πρὸς στιγμὴν ἔστω τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἄνω καὶ νὰ ἐνθυμηθῶσι τὴν ἀληθῆ καταγωγὴν τῶν καὶ τὴν ὑψηλὸν προορισμὸν τῶν.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀνήκουσιν ἀσφαλῶς εἰς τὴν τάξιν τῶν κατ' ὄνομα χριστιανῶν, τῶν κατὰ συνθήκην καὶ συνήθειαν μελῶν τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας. Πόσοι δυστυχῶς τοιοῦτοι ἀριθμοῦνται καὶ παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ! Δούλοι τῆς ὕλης, ἔρμαια τῆς σαρκὸς τῶν παίγνια τῶν αἰσθησέων τῶν, διέρχονται τὸν βίον ξένοι πρὸς πᾶν πνευματικόν, μακρὰν πάσης θρησκευτικότητος, ἔρημοι πίστεως καὶ ἐλπίδος εἰς τὰς ποικίλας δοκιμασίας τῆς ζωῆς, ἐστερημένοι παντὸς ἐκ τῆς θρησκείας στηρίγματος εἰς τὰς βιωτικὰς περιπετείας.

Ὡς οἰκογενειάρχαι παραμελοῦσι τὴν ἠθικὴν ἀνάπτυξιν καὶ πρόοδον τῆς οἰκογενείας τῶν δημιουργοῦντες τέκνα ἀνίκανα πρὸς ὅ,τι μέγα καὶ τίμιον καὶ ὑψηλόν. Εἰς τὴν ὕλην ψυχῇ τε καὶ σώ

ματι δουλεύοντες, θισιάζουσι χάριν αὐτῆς τὴν οἰκογενειακὴν εἰρήνην καὶ εὐδαιμονίαν καὶ μεταβάλλουσι τὸν οἶκον αὐτῶν εἰς ἀληθινὴν κόλαιν, εἰς ἐνδιαίτημα πάσης δυνάμεως δυστυχίας καὶ ἀθλιότητος.

Ὡς μέλη τῆς κοινωνίας αποβαίνουσι τὰ πλέον ἄχρηστα καὶ ἀνωφελῆ αὐτῆς στοιχεῖα, πολὺ αἰσθάνονται καὶ μᾶλλον ἐπιβλαβῆ, ἀποβλέποντα εἰς τὴν ἰδίαν διὰ παντὸς μέσου ὕλικὴν ὠφέλειαν ἐπὶ ζῆμιν τοῦ συνόλου.

Ἄλλ' ὁ ἀληθινὸς χριστιανὸς ἔχει ὅλως ἀντίθετον ἀντίληψιν καὶ ἀκολουθεῖ ὅλως διάφορον ὁδὸν εἰς τὸν βίον του. Μεταχειριζόμενος τὴν ὕλην ὡς μέσον μόνον πρὸς θεραπείαν τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν του καὶ ἐξυπηρέτησιν τῶν ψυχικῶν συμπεριόντων του, οὐδέποτε ἀπορροφᾶται ὑπ' αὐτῆς, οὐδέποτε κυριεύεται ὑπὸ ὕλικῶν μεριμνῶν. Ἀναπτύσσων τὰς διανοητικὰς καὶ ἠθικὰς αὐτοῦ δυνάμεις ἐπ' ὠφελεία καὶ ἑαυτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του καὶ τῆς κοινωνίας αποβαίνει τὸ μᾶλλον χρήσιμον καὶ πολῦτιμον κοινωνικὸν στοιχεῖον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ὑλέφρονα ψευδοχριστιανόν, ὅστις δουλεύων εἰς τὴν σάρκα καὶ τὴν θεραπείαν αὐτῆς ὡς πρόγραμμα τοῦ βίου του ἔχων, εἶνε ξένος πρὸς πᾶσαν πνευματικὴν πτῆσιν, ἀγνοεῖ τὰς ἀληθεῖς ψυχικὰς ἀγαλλιᾶσεις, εἶνε ἐρημος, παντὸς εὐγενοῦς καὶ ὑψηλοῦ αἰσθημάτων, θῦμα ἀξιοθρή-

νητον τοῦ ἀπαισίου ὕλισμοῦ, ὑπὸ τὴν πνευματοκτόνον ἐπίδρασιν τοῦ ὁποῦ λησμονεῖ τὸν προορισμὸν του καὶ ραγδαίως φέρεται πρὸς τὴν ἀποκτῆνῶσιν.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΕΟΣ ΜΕΓΑΣ

Ὁ Στρατηγὸς κ. Ἀναγνωστόπουλος ἀπαντῶν εἰς σειρὰν ἄρθρων τοῦ κ. Γαλανοῦ δημοσιευθέντων εἰς τινὰ ἐφημερίδα ἀναφερομένων περὶ τοῦ ὅτι οἱ ἀστρονόμοι καὶ μαθηματικοὶ ἦσαν φιλόθεοι γράφει τὰ ἑξῆς :

«Ὅτε ἐσπούδαζον Γεωδαισίαν καὶ Ἀστρονομίαν εἰς τὸ Στρατιωτικὸν Γεωγραφικὸν Ἰνστιτούτον τῆς Βιέννης, εἰς ἓκ τῶν καθηγητῶν μου ἦτο ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου τοῦ εὐρισκομένου εἰς τὸν ἀνώτατον ὄροφον τοῦ Ἰνστιτούτου, λοχαγὸς κ. Berlet.

Ἡμέραν τινὰ ὁ λοχαγὸς οὗτος ἀφείλετο τὴν τηλεσκόπιον καὶ ἐν ἐκστάσει διατελῶν, μοῦ λέγει, δεικνύων αὐτὸ «ἐδῶ πρέπει νὰ ἔλθουν οἱ παπᾶδες διὰ νὰ μάθουν ὅτι ὑπάρχει Θεός, Θεὸς μέγας».

ΜΙΑ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Μετὰ πατρικῆς ἀγάπης παρακαλοῦμεν τὰς εὐλαβεῖς Κυρίας, ὅπως προσέρχωνται ἐν τοῖς ἱεροῖς Ναοῖς ἐν τάξει καὶ εὐνομίᾳ, ἐνδεδυμέναι σεμνοπρεπῶς, ἔχουσαι ὑπ' ὄψιν των ὅτι σκανδαλίζουν τὸ εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα μὲ τὰς ἀπρεπεῖς ἐνδυμασίας των, προσβάλλουσαι τὴν ἱερὰν ἡμῶν λατρείαν, καὶ ἀφοσίωσιν τῶν εὐλαβῶν Χριστιανῶν, οὐαί! τί σκάνδαλον! αἱ μετεμφίσεις αἱ κείρουσαι τὰς κεφαλὰς καὶ ἔχουσαι τὰ φορέματα ἐπὶ τῶν γονάτων, δὲν εἶναι ἐνδυμα, τῶν χριστιανῶν γυναικῶν, οὔτε αὐτῶν τῶν Ἑλλήνων εἰδωλολατρῶν, ὥς καὶ τὰ μεταξωτά, ὅπου ἔχουν παραδοθῆναι σωματικῶς εἰς τὴν κατηραμένην ὑπερηφάνειαν, ἔχουσαι ἔξω στήθη καὶ βραχίονας ἄνευ ἐντροπῆς καὶ σεβασμοῦ τῆς κοινωνίας, μὴ σκεπτόμεναι τὴν αἰώριον κόλασιν καὶ τὴν πικροταίνειν τιμωρίαν, τοῦ ἀποπολήπτου καὶ Δημιουργοῦ ἡμῶν Θεοῦ.

Αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ ἔχουσι κεκαλυμμένην τὴν κεφαλὴν κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, διὰ τὸ σεμνὸν καὶ ὡραῖον, οὕτω πρέπει τοῖς γυναιξί, πρὸς τιμὴν τῶν Ἀγγέλων καὶ τοῦ Παρθενικοῦ τοῦ τιμίου Γάμου.

Ὁ Πνευματικὸς Πατὴρ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ

Ἱερέυς. Ἐφημέριος Ὁσίου Μελετίου ΑΘΗΝΑΙ